

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Sacramentalis

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

XIV. De causis, effectibus, & cæremoniis Confirmationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42272

DE SACRAMENTIS CAP XIV. 87

est quòd multa non exprimit, quæ continentur in forma Latinorum, quæque necessario ut valeat sacramentum, exprimenda esse diximus. Verùm quia Arcudius latè oppositum defendit, vide illius argumenta, eorumque solutionem in tract. de sacramentis 2. part. disp. 5. sect. 6.

C A P U T XIV.

De causis, effectibus, & ceremoniis Confirmationis.

RESOLUTIO I. *Solus Episcopus est Minister ordinarius Sacramenti Confirmationis.*] EST de fide, ut satis patet ex Concilio Tridentino, sess. 7. can. 3. de Confirmatione, ubi sic statuitur. Si quis dixerit, sanctæ confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem anathema sit. Idem colligi potest ex sess. 13. cap. 4. Nec refert quòd ex Concil. Tolet. 1. cap. 20. Sacerdos in absentia Episcopi chrismate possit: non enim ibi agitur de confirmatione, sed de ea unctione quæ fit in vertice baptizati, quando baptismus solemniter confertur.

Hic autem adverte Episcopum verè consecratum, etsi excommunicatus, aut suspensus, vel etiam hæreticus sit, Sacramentum Confirmationis validè conferre posse: si nimirum materiam & formam illius, cum debita intentione applicet: quia character Episcopalis semper remanet; administratio autem Confirmationis est actus solius ordinis, nullamque ut sit validus, jurisdictionem exigit.

Neque refert quòd olim revertentibus ab hæresi, manuum impositio fieri solebat: vel enim hoc intelligi debet de simplici manuum impositione, sine unctione: vel de manuum impositione, cum aliqua unctione ceremoniali, quoad eos qui antea confirmati fuerant; vel cum unctione confirmativa, quantum ad eos qui cum Novatianis Sacramentum Confirmationis repudiabant.

RE-

RESOLUTIO II. *Simplex Sacerdos potest esse minister extraordinarius Confirmationis, ex delegatione summi Pontificis.*] PROBATUR efficaciter, primò ex facto quorundam Pontificum, qui talem potestatem Sacerdotibus concesserunt; ut Gregorius Magnus Presbyteris Sardiniae, Adrianus Sextus Sacerdotibus regularibus Ordinis Minorum; & sequentes Pontifices Patribus Societatis in Brasilia aliisque locis, ubi desunt Episcopi, delegentibus.

Probat 2. ex Concilio Florent. in decreto Eugenii, ubi habetur, aliquando per Apostolicæ sedis dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto, administrasse Confirmationis Sacramentum. Et ex Trident. *sess. 7. can. 3. de Confirmatione*, ubi cum statuitur ministrum ordinarium Confirmationis esse solum Episcopum, tacite insinuarur, simplicem Sacerdotem esse posse ministrum extraordinarium hujus sacramenti.

Dices 1. Ea quæ sunt de essentia sacramenti, cujusmodi est minister, non posse mutari. *Respondet* Pontificem dando facultatem Presbytero Confirmationem administrandi, non immutare essentiam sacramenti, sed tantum ipso facto declarare, quomodo divina institutio intelligenda sit.

Dices 2. Quæ sunt ordinis, non posse validè fieri à non habente ordinem. *Respondet* hic supponi administrationem confirmationis esse actum solius ordinis Episcopalis, quod tamen falsum est, nisi agatur de confirmatione, ex potestate ordinaria collata. Exemplum sit in minoribus ordinibus, quos Abbates ex privilegio sedis Apostolicæ conferunt; etsi Episcopus sit eorum minister ordinarius.

Notandum autem, dare prædictam facultatem simplici Sacerdoti, spectare duntaxat ad Summum Pontificem, ut constat ex communi sensu, & praxi Ecclesiæ. Neque dicas Episcopum posse in sua diocesi, quicquid potest summus Pontifex in toto orbe;
hoc

DE SACRAMENTIS CAP. XIV. 89

hoc enim non potest intelligi de suprema potestate jurisdictionis, quam habet summus Pontifex per totum orbem; & cujus ratione tribuere potest simplici Sacerdoti facultatem administrandi confirmationem, & minores ordines; sed de potestate ordinis, quam habet ratione consecrationis Episcopalis.

RESOLUTIO III. *Nullus nisi baptizatus valide confirmari potest: omnes tamen baptizati rite confirmari possunt.*] PRIOR PARS est indubitata, tum quia baptismus communissimè dicitur janua aliorum omnium Sacramentorum, tum quia per baptismum homo spiritaliter generatur, & per confirmationem augmentum capit: non potest autem augmentum capere, nisi prius genitus sit. Loquor de ipso Confirmationis sacramento: illius enim effectus ante baptismum adultis conferri potest, si nimirum supponamus eos jam esse in gratia.

Posterior pars suadetur, tum exemplo Apostolorum, qui omnes baptizatos indifferenter manuum impositione confirmabant, ut colligitur ex eorum actibus; tum ex antiqua Ecclesiæ praxi, quæ omnibus baptizatis statim baptismo peracto, Sacramentum Confirmationis conferri solebat. Tum quia sicut de intentione naturæ est, ut omnia quæ corporaliter nascuntur, ad ætatem perfectam perveniant; ita ac multo magis est de intentione Dei naturæ authoris ad perfectionem perducere omnes qui supernaturaliter generantur.

Notandum autem 1. Ecclesiam Romanam non solere infantes confirmare, antequam rationis usum habuerint: tum propter majorem reverentiam sacramento, tum ut confirmatus recordetur sacramento suscepti, illiusque iterationem impediat. Non tamen expectandus est duodecimus, vel decimus quintus annus, ut quidam existimant; sed sufficit collationem hujus sacramento differre usque ad septimum annum, ut patet ex Catechismo Romano

parag. 14.

parag. 14. Imò si adesset necessitas, posset dari confirmatio infantibus, ante usum rationis.

Notandum 2. Amentes qui aliquando usum rationis habuerunt, confirmandos esse, si non constet eos fuisse in peccato mortali, quo tempore in amentiam inciderunt; quia unusquisque præsumitur bonus, quandiu non constat eum esse malum. Alii verò qui semper usu rationis caruerunt, confirmandi sunt, cum ratione gratiæ baptismalis quam non amiserunt, sufficienter sint dispositi ad augmentum gratiæ recipiendum.

RESOLUTIO IV. *Nemo tenetur ex præcepto sive divino, sive Ecclesiastico suscipere Sacramentum Confirmationis.*] RATIO EST; quia tale præceptum non continetur in Scriptura, neque ex Patribus colligi potest: cum illi tantum agant de fructu & utilitate hujus Sacramenti. Neque ex usu Ecclesiæ; hæc enim ita hoc Sacramentum confert, ut non inducat fideles ad illud ut necessarium ex præcepto aliquo recipiendum: sed solum tanquam bonum & utile animæ. Nec tandem ex natura hujus sacramenti, supposita illius institutione, siquidem prima gratia sufficit ad salutem consequendam; hoc autem sacramentum per se non confert primam gratiam, sed secundam.

Neque dicas 1. Quemlibet teneri fieri plenum Christianum: hoc enim verum est de plenitudine substantiali, & sufficientiæ quæ habetur per baptismum; non de plenitudine accidentali, quæ per confirmationem haberi potest.

Neque dicas 2. Saltem hoc præceptum vigere, quando fides publicè confitenda est coram Tyranno. Nam contra hoc est, quia potest homo sine confirmatione, habere gratiam sufficientem ad certandum spiritualiter pro fide Catholica. Per accidens tamen urgeret hoc præceptum, si quis se putaret sine confirmatione, tentationes contra fidem superare non posse.

Hic

DE SACRAMENTIS CAP. XIV. 91

Hic porro *Observandum est*, non esse peccatum mortale recipere ordines ante confirmationem. Probabile tamen est eum peccare venialiter, qui creatur clericus antequam confirmatus sit, & multò magis si Sacerdos, & Episcopus constituatur, cum indecens sit quod duces militiae Christianae signo militari careant.

RESOLUTIO V. *Duo sunt effectus Confirmationis, character & gratia.*] QUOD attinet ad priorem effectum, *Observandum 1.* Characterem Confirmationis esse qualitatem realiter distinctam à characterē baptismali; cum sacramenta realiter distincta ordinentur ad effectus realiter distinctos. Imò cum Baptismus, & Confirmatio specie inter se differant, æquum est ut characteres qui sunt speciales eorum effectus distinguantur specie.

Observandum 2. Confirmationem iterari non posse: eum tamen qui bis confirmationem suscipit, etsi graviter peccet, nullam irregularitatem incurrere, cum talis pœna in jure non extet. Itemque dicendum de Episcopo, qui bis hoc sacramentum eidem homini administrat.

Quòd attinet ad posteriorem effectum, *Nota 1.* gratiam confirmativam esse per se loquendo perfectiorem baptismali; quod indicant Patres, quando dicunt, hominem confirmatum eodem modo comparari ad seipsum baptizatum, sicut se habet homo perfectus & robustus ad puerum recens natum. Neque refert quòd confirmatio non remittat totam pœnam, sicut baptismus; gratiæ siquidem perfectio magis attenditur penes majorem unionem cum Deo, & conformitatem cum Christo, quàm penes remissionem pœnæ.

Nota 2. Gratiam Confirmationis supponere baptismalem, quo fit ut non possit illam assequi, nisi qui hac præditus est; quia scilicet gratia augmenti, & roboris supponit vitam gratiæ. Si quis tamen amissa gratia baptismali, bona fide accedat ad hoc sacramentum,

sacramentum, cum sola attritione supernaturali, quam probabiliter & invincibiliter putet esse contritionem, effectum sacramenti recipiet.

Nota 3. Ex probabili sententia, sacramentum Confirmationis fictè susceptum, recedente postea fictione, conferre gratiam, ut supra de baptismo diximus. Quia durum videtur, quod homo qui cum debita dispositione ad hoc sacramentum non accessit, perpetuo maneat destitutus iis mediis, quæ sunt necessaria ad perfectè exercendum munus militis Christiani; ad quod ratione characteris indelebilis semper obligatur.

RESOLUTIO VI. *Varia sunt cæremonie Confirmationis, quarum alia præcedunt, alia comitantur, alia sequuntur illius administrationem.*] Ad primum genus reducuntur omnes illi ritus, qui in confectioe chrismatis ferri solent; quorum tres sunt præcipui, 1. Quod Episcopus ter halat in modum crucis, super os ampullæ chrismalis, & post eum similiter duodecim Sacerdotes sacris vestibus induti. 2. Quod Episcopus chrisma jam confectum salutatur sine mitra, & singulis vicibus ait, Ave sanctum chrisma; primò quidem submissa voce, secundò paulò elata, ac denique altiori voce. Idem faciunt seorsim prædicti duodecim Sacerdotes. 3. ut chrisma non fiat quovis anni tempore; sed tantum semel in anno, nimirum feria quinta ante Pascha.

Ad secundum genus cæremoniarum reducitur 1. Tempus quo hoc sacramentum administrari solet; nam licet Episcopus quolibet anni tempore confirmare possit, laudabilis tamen consuetudo obtinuit, ut in Vigilia Pentecostes, ut plurimum, hoc Sacramentum administraretur: quia eo maximè tempore Apostoli in fide roborati fuerunt. 2. Locus in quo sacramentum administrari debet, qui non est aliquo Ecclesiæ præcepto determinatus: quare licet confirmatio dari soleat in Ecclesia, posset tamen iusta de causa in quodam alio loco honestò licitè administrari.

DE SACRAMENTIS CAP. XIV. 93

strari. 3. Susceptores in confirmatione adhibendi, qui communiter sunt duo, nempe vir & foemina; & si sint confirmati, cognationem spiritualem cum confirmato, illiusque patre & matre contrahunt. 4. Vestes sacrae quibus Episcopus indutus esse debet, ut hoc sacramentum cum debita reverentia conferat.

Denique ad tertium caeremoniarum genus pertinent, quae post unctionem chrismalem peraguntur, nimirum frons confirmati vitta lineae candida cingi solet, Episcopus levi alapa eum percutit, illique dat pacem dicens, Pax tecum.

LIBER II.
DE EUCHARISTIAE
SACRAMENTO,
& Sacrificio Missae.

CAPUT I.

De Eucharistia secundum se.

RESOLUTIO I. *Eucharistia varia sunt nomina quae ad 4. capita revocari possint.* Nam imprimis si spectemus quae in ipsa Eucharistiae institutione peracta sunt, ea vocatur mensa, eo quod supra mensam fuit instituta; convivium, quia Christus inter epulandum eam instituit; coena Domini, eo quod inter coenandum fuit instituta; & Eulogia, seu benedictio, quia Christus instituendo hoc sacramentum, benedixit panem, & vinum.

Quod si secundo loco attendamus, ad rem ipsam in Eucharistia contentam, sub hac consideratione vocatur 1. Panis vivus, panis coelestis, panis sanctus & divi-